

Gennem et Naaleøj.

Desba Stretton:

Tra Engellf.

(Fortf.)

Justin saa dog anderledes tvivlende paa dette Punkt; thi han vidste altsor godt, at fra det Øjeblik af, han og gav sit Navn og sin Stilling til Fordel for Mikard, vilde den gamle Baron straks forbyde al Forbindelse mellem sin Søn og Lilli. Men ogsaa for denne sidste Betragtning havde hans Samvittigheds ubønhørlige krav maattet give efter, selv om han med Glæde havde givet alt, ja sit Liv for at forsvare Lilli. Hans Del i det Offer, der krævedes af ham, var intet i Sammenligning med hendes. Den dybe Sjertets Fred, som han havde erfare, siden han var gaaet ind i Guds Rige, blev kun forstyrret ved Tanken om, at hun skulde lide for hans Skyld. Hvorledes vilde Barnet bære det? Thi hun var endnu et Barn for ham, den lille, moderske Pige, som aldrig formodt hans utrættelige Kærlighed havde faaet en Moders Omhed. Det lille Kærlighedsbarns Trøst var ligesom Sønnen for dem, som var et stort Trøst, og dets Gæne bredte sig over de grøne Græsenge, men mellem dem saa der dybe, sorte Slagfugger.

Den Morgen var Lilli bleget og forgrædt; thi hun kunde ikke gaa til No, naar hun vidste, at hendes Fader ikke var kommen hjem om Aftenen. Og da han endelig hændt Morgensunden kom tilbage og gif op paa sit Værelse, lagde han ikke Mærke til, at hun ligede ud gennem Døren; men hun saa, hvor træt og forpint hans Udtryk var, og hvilken en underlig Glans der var i hans Øjne. For første Gang forlod hun ikke sin Faders Dør.

Hvorfor kunde han ikke glæde sig over, at hans Broder var kommen hjem, — en Broder, der var saa meget yngre end han selv, at han næsten maatte betragte sig som hans Fader? Lilli havde aldrig faaet et Øje, at den gamle, rynkede Mand, som hun utviveligt kunde mindes, ikke var hendes virkelige Bedstefader, hendes Faders egen Fader. Da Justin blev Ejer af Herford, blev Mikard hurtigt glemt i Landsbyen, og Lilli havde aldrig hørt ham omtale som den egentlige Arving. Si hendes Fader ejede Herford paa anden Maade end ved Arv som den ældste Søn, var noget, som hun aldrig havde hørt og derfor heller ikke kunde tænke sig.

Hun sad endnu og grundede over sin Faders usforståelige Adfærd den foregående Dag, da han pludselig selv kom ind ad Døren, og i det Øjeblik lagde hun end mere Mærke til den Forandring, der var blevet i hans Ansigt, siden de kom hjem fra London. Det havde faaet et andet Udtryk og en mærkelig grøen Farve, medens det selvtillidsfulde Udtryk aldeles var forsvundet. Lilli havde altid været stolt af sin Fader, og ingen undtagen Robert Fortescue havde efter hendes Mening sammenlignet med ham. Saa snart hun fik Øje paa ham, gif hun ham i Møde, men hendes Læber skælvede, og Taarerne stod hende i Øjnene.

„Lilli,“ begyndte Justin, og hans Stemme lød brudt og bevæget.

„Fader,“ hulkede hun, idet hun klyngede sig til ham og saa spørgende paa ham.

„Jeg har noget, jeg maa sige dig, mit Barn,“ vedblev han.

„Er det noget om Robert?“ hviskede hun. „Har du hørt noget ubehageligt om ham?“

„Nej, paa ingen Maade, men det, som jeg maa sige dig, angaar os alle, baade dig, Robert Fortescue og mig selv. Det er en lang Historie, Lilli,“ tilføjede han bedrøvet.

„Men jeg holder af at høre lange Historier,“ sagde hun; „fæt dig her i din egen Stol, Fader, saa sætter jeg mig paa en Stammel ved Siden af dig. Det er saa hyggeligt, naar du fortæller din lange Historie.“

Justin havde sin egen Stol i Lillis Værelse, en stor, gammelbøget Kæmpe med mange Ruder, som Lilli meget kunstfærdigt havde fæstet, medens hun var Barn. Hun fik ham anbragt i denne, traf sin egen Stammel hen ved Siden af Stolen, tog Faderens Haand i sin og lagde kærtegnene sin bløde kind mod hans Haand. Den tunge, bitre Pligt, som laa for Justin, og som det var hans Skyldighed at gøre, gjorde det umuligt for ham at faa begyndt, og efter at Lilli havde set forbavset paa ham i nogen Tid, spurgte hun:

„Er det noget slemt, Fader?“

„Ja, meget slemt,“ gentog han, „det er noget, som forandrer baade dit og mit Liv, Lilli. Derfor jeg kunde bære det ene, vilde det være let, men nu er det saaledes, at du kommer til at lide for min Skyld.“

„Fortæl mig alt,“ bad hun, idet hun saa paa ham, og hun vendte ikke Blodet fra ham, medens han udføreligt fortalte hende sin Historie. Han ansøede inderligt at faa hende til at fortælle de inderste Bevogninger af hans Handlemaade baade tidligere og nu, thi derfor som hun misforstod ham, kunde han ikke haabe, at noget andet Menneske skulde dømme ham retfærdigt.

„Svøm er du da, Fader, naar du ikke er min Bedstefaders egen Søn, ikke Herford til Herford,“ spurgte hun.

„Jeg er ingen,“ svarede han.

„Og jeg er ingens Datter!“ udbrød hun. „Iffe engang Lilli Herford.“

Hun slap hans Haand, rejste sig fra sin Stammel og gif hen til sit Indslingsvindue, hvor hun stod længe og stirrede ud over Søen. Hun vendte Hovedet mod sin Fader, og han kunde hun se hendes slanke Stikfjæle og let bøjede Hoved. Alle hendes Tanker lød sammen i eet, saa at det var umuligt for hende at tænke en eneste Tanke tilbunds. Havde hun virkelig hørt rigtigt, at hendes Fader havde sagt, at han ingen Ret havde til dette kære Hjem, men at han allerede havde overgivet det til dets retmæssige Ejer? Var det muligt, at de iffe engang havde Ret til det Navn, de bar? Derfor alt dette skulde glemmes og vejes bort, maatte hendes egen Stilling og Navn ogsaa glemmes med det samme. Hun havde aldrig boet andre Steder end i Herford, hun kendte iffe andre Mennesker end de Herfordske Fiskere, ja i dette Øjeblik glemte hun Robert Fortescue; thi naar hun iffe var Lilli Herford, var hun en stakfels Pige.

„Det er grusomt af ham,“ streg hendes Hjerte i usigelig Bitterhed.

Rige indtil denne Stund havde hun beundret sin Fader og næret en fuldstændig uroffelig Tro til ham. Si hendes Fader, saaledes som han lagde det, havde gjort sig skyldig i noget, der var meget værre end en Afri-

gelse fra Kærlighedens lige Vej, var usforståeligt for hende. Det var altsaa Grunden til, at han iffe kunde glæde sig over, at hans Broder var kommen hjem. Al, kunde hun kun atter gifve sin Fader den høje Stilling fremfor andre, han altid havde haft i hendes Tanker. Men det kunde aldrig blive, som det havde været. Han var altsaa iffe den edle, ridderlige, ophøjede Mand, hun altid havde anset ham for at være. Han var falden i hendes Sjæle, og en dyb, bitter Stikfjæle bemægtigede sig hende.

„Saa jeg ogsaa miste dig, Lilli?“ spurgte han endelig.

Den Tone, hvori han talte, rørte hende mere end de simple Ord. Hun indsa hurtigt, at hun var den eneste, han havde tilbage. I Løbet af saa Timer havde han givet Afkald paa Guds og Benner, paa Anseelse og Navn, blot for at adlade sin Samvittigheds Fordringer, og nu havde han altsaa iffe andet, han kunde falde til, end sin lille Datter. Derfor kom ogsaa spjættede ham, vilde han saa ganske alene og forladt. Nu forlod Lilli, hvorfor Eider Linn iffe forlod sin Fader, og hun lovede sig selv, at hvad end hendes Fader blev, og hvor han end gif hen, skulde han dog være hendes Fader. Da hun havde taget denne Beslutning, skyndte hun sig hen til ham og fattede sig i hans Arme.

„Jeg har altsaa min lille Pige endnu?“ spurgte han kærligt.

„Ja, ja, Fader,“ hulkede hun og klyngede sig tættere til ham, „men vil dette iffe gøre en stor Forskel i vor Levemaade?“

„Jo det vil,“ svarede han.

„Er vi to helt fattige?“ spurgte hun videre.

„Fuldstændig fattige, ja mit Barn. Vi maa forlade Herford.“

Forlade Herford! Det var noget, hun endnu iffe havde haft Tid til at tænke paa. Forlade det Sted, som var saa tæt sammenvokset med hendes tidligere Liv, de kære, gamle Klipper, de kendte Marker, det prægtige Hav. Forlade de Minde, som hun kendte og elskede, og som havde holdt af hende, inden hun ret forstod at skænde derpaa. Hun kunde forlade Huset, som iffe mere var hendes Hjem, og som aldrig med Rette havde været hendes Hjem, men hvorledes kunde hun forlade Herford?

„Fader,“ sagde hun kærligt, idet hun kom til at bukke paa, „at du i Løbet af de sidste Dage alligevel havde tænkt paa Muligheden af at faa et andet Hjem, du skal de hos mig, naar jeg bliver gift. Jeg er vis paa, at Robert vil være enig med mig. Maa jeg iffe iffrø til ham og bede ham komme herud og høre dig selv fortælle alt dette mærkelige. Det er iffe saa let at forklare ham i et Brev, at vi er et fattigt.“

Justin svarede iffe straks, han vilde saa nødig gifve sin Datter Udtryk af Vædsens Tankegang. Det var maalkt muligt, at den unge Fortescue vilde blive tro mod Lilli, men hun vidste, at hans Fader med al Magt vilde jatte sig imod, at han gifte sig med en fattig Pige. Derfor maatte han hellere forberede Lilli paa den Stikfjæle, som uden Tvivl ventede hende.

„Tror du, mit kære Barn,“ begyndte han efter en Pause, som havde været midholdelig lang for hende, „at hans Fader vil gifve ham Lov til at gifte en fattig Pige? Svad tror du, han vil gifte mig? Han vil falde mig en Bedrager, en Sturk eller en Daare. Han har maalkt været min Ven, men nu vil han træffe sig tilbage fra mig for at redde sin Ære og Anseelse.“

„Fader,“ stammede Lilli, idet hun saa forferdet paa ham.

„Derfor Robert Fortescue er dig værd, mit Barn,“ vedblev han, „vil han ogsaa blive tro mod dig. Hvis du vil, Lilli, maa du iffrø til ham, men husk paa, at du har ingen Moder til at læse dit Brev, for du luffer det.“

„Jeg skal nok huske det,“ svarede Lilli.

Justin bøjede sig og kyssede hendes føde, barnlige Ansigt. Han havde gerne lyst hendes Lykke for et Liv i Stam og Glendighed for sig selv, men det var umuligt at stille de to ad. Derfor der hestede nogen Stammel ved ham, faldt den ogsaa paa hende. Hans Fattigdom var hendes, hans Forvisning fra Herford jog ogsaa hende bort fra dette fredelige Hjem ud i den vide Verden, hvor han nu skulde gifte sig med Brød. Bædrene Synden hjemsejers paa Værnene. Den Lov var mundgaaelig.

XXXI.

Fru Cunliffes Sorg.

Forbavelsen i Herford og Dneget kendte ingen Grænser, da det blev almindelig bekendt, at Justin vilde afstaa Godset til sin yngre Broder, fordi han var den rette Arving. Louise Dart var kærlig tilfreds, fordi hun smigrede sig med, at hendes Papirtumper havde givet Anledning dertil, og hun fortalte hoit, hvad hun vidste, til alle, der vilde høre paa hende. Som ethvert Menneske havde Justin nogle Fjender, og disse talte højt om, at han havde forbyttet gamle Herfords Testamenter, og det til Krods for, at han var Præst og Dommer, som ofte havde dømt Mennesker, der var mindre skyldige end han selv.

Mikard Herford tav flokelig stille, og det samme gjorde Fru Herford. Det var lidt efter lidt gaaet op for dem, at ingen Magt eller Indflydelse udenfra havde tvunget Justin til at afgive sit Gods. De forstod efterhaanden, at det, han havde gjort, var saa stort og ædelt, at ingen af dem var i Stand til at gøre noget lignende. Hr. Watson enten roite uden Døyr Justin's edle Opræben, eller han dablede hans Mangel paa Forsigtighed i at gifte noget til sig selv, og derved kom de efterhaanden til at se, at Justin havde gjort mere, end der kunde hørdes af ham, og derfor tav de flogefig og sagde hverken ordet eller godt.

Men der var dog et Menneske i Herford, hvis Hjerte var ved at briste, da Efterretningen om Godsets Afstaaelse fikende ud. Pastor Cunliffe ventedes først hjemmed Slutningen af Ugen, og hans Kustru kendte ham saa godt, at hun vidste, at han, saasnart han hørte, hvad der var set, vilde tilbyde Justin sit Embede. Og det var netop dette, som pinte stakfels Fru Cunliffe. Hvorledes skulde det saa gaa dem, hvorledes skulde han saa et saa godt Embede? Fru Cunliffe lagde dog iffe Hænderne skædesløst i Skydet; tidligt en Morgen gif hun op til Herford Slot for at overbevise sig, om Justin vilde tage med hendes Mand's Offer eller iffe.

Justin arbejdede i sit Værelse, omgivet af aaregamle Papirer og Breve, som nu skulde ordnes, og de

fleste tilintetgøres, da Fru Cunliffe kom ind. Justin hilste venligt paa hende, thi hun var jo hans kæreste Vens Kustru.

„Disse frygtelige Efterretninger kunne da umuligt være sande, kære Hr. Herford,“ begyndte hun meget bestemt. „De vil da iffe gifve Herford til Fordel for Deres Broder, som Jolk siger.“

„Jeg har afstaaet det,“ svarede han, „vor Sagsfører er allerede ved at ordne de nødvendige Formaliteter.“

„Men hvilken frygtelig Sorg,“ udbrød hun. „Hvilken en Sorg for os alle, for Dem selv, for den søde Lilli og for min stakfels Lilli. Min Mand er saa sammenvokset med sin Menighed, at hans Hjerte vilde briste, derom han iffrø forlade sine kære Sognebørn. Dog og Nat tænker han paa de Sjæle, der er ham betroede. Tænk Dem, Hr. Herford, vi har en stor Familie, og der er iffe meget Naab om, at Bisloppen vil gøre noget for ham, ligesom han iffe har nogen Ven eller Zægtning, der kan gøre sin Indflydelse gældende til Fordel for ham.“

„Jeg forstaa Dem ikke,“ indvendte Justin.

„Fortaar De iffe, at naar De har gifvet Gods og Ejendomme fra Dem, vil min Mand anse det som sin Pligt at tilbagegifve Dem Deres Embede. Jeg er vis paa, at det vil være det første, han gør, naar han kommer hjem. Han beskriver sig saa lidet om, hvad han faar at gifte og drifte, hvorledes han er klædt, naar han kun kan arbejde i sin Herres Tjeneste, og det er dog nødvendigt, at nogen tænker derpaa, naar han iffe selv kan. Vi har en stor Familie, Hr. Herford, syv Børn, og De har kun Lilli. Jeg ved, vi burde opgive vort Hjem og vor Stilling for Deres Skyld, men jeg ved da iffe, hvad der skulde blive af os.“

Hendes Stemme skælvede, og hun tog Kommetørklædet for Øjnene.

„De tager fuldstændig fejl, kære Fru Cunliffe,“ svarede Justin. „Jeg har aldrig et Øjeblik tænkt paa at tage Embedet fra min Ven, og jeg er vis paa, at De er den eneste, som har kunnet tænke paa slikt. De kan være ganske rolig, for vilde jeg gifte mig med Vred, end jeg vilde gøre det.“

„Men jeg ved, at Lilli vil være meget irdrig for at faa Dem til det,“ udbrød Fru Cunliffe ufortrødent. „Jeg er vis paa, at han drag gerne ud i en Ørten, hvor han kun skulde leve af Manna, der faldt ned fra Himlen. Vi har haft det saa godt her med den rigelige Indtægt og de mange Gæver fra vore kære Naabere, og jeg bliver helt uhyggelig ved Tanken om at skulle et andet Sted hen. Vil De iffe gifve mig et høfjdeligt Løfte om, at De iffe vil tillade Lilli at opgive Embedet?“

„Hvor høfjdeligt et Løfte ønsker De?“ spurgte Justin smilende. „Lad det være nok, naar jeg siger, at intet som helst skal formaa mig til at tage Lillis Embede. Desuden vilde det naeppe være godt, hverken for mig eller min Broder, hvis jeg blev her i Herford. De kan ogsaa stole paa, at min Broder som Ejer af Godset med Staldret til Fæstembudet iffe vilde vælge mig til Sognepræst for Herford, selv om det var ledigt. Send Lilli op til mig, saasnart han kommer hjem, saa skal jeg nok tale ham til Fornuft.“

Fru Cunliffe gif meget beroliget bort. Her var det en Trøst for hende at tænke paa, at Mikard aldrig vilde falde sin Broder til Sognepræst, og for saa vidt var hendes Mand's Embede og det hyggelige Hjem dem sikret nok.

Lilli Cunliffe kom hjem Vedtag Formiddag, og saa snart han hørte den utænkelige Efterretning, skyndte han sig op til Stallet for at opvise sin Ven. Han erklærede sig straks villig til at vafte sit Telt sammen og gaa ud, hvorhen vilde han iffe, ledet af den samme Herre, som havde ført ham til Herford; men Justin mindede ham om hans Kustru og Børn. Hertil erklærede han, at hans Kustru tænkte som han, og Børnene var kun Børn, for hvem enhver Forandring var Glæde.

„Hvorfor skulde en troende iffe kunne lide Fattigdom?“ spurgte han med iraalende Vif. „Var vor Præst iffe selv fattig? Han havde iffe det, hvortil han kunde hælde sit Hoved. Skulde saa Tjeneren være over sin Herre, Discipelen over sin Mester?“

Justin forevillede ham, at det var ganske umuligt for ham at blive i Herford efter alt, hvad der var ifet, og derfor Embedet blev ledigt, kunde Mikard vælge en Præst, der var mere efter hans egen Smag. Disse to Vævsgrunde var saa stærke, at Pastor Cunliffe lovede at blive i sit Embede.

„I hvert Tilfælde bliver vi 2000 Kr. fattigere om Aaret,“ indvendte han dog. „Thi dersom din Broder vedbliver at gifve mig det ekstra Tilskud, du har tilfæstet mig, maa du love mig, Justin, at tage med disse Penges af mig.“

„Jeg antager, jeg maa love det,“ svarede Justin, idet han smilede over sin Vens Ufædsel til Menneffer, i Serbeledet til Mikards Karakter.

I de Dage saa man ofte de to Brødre sammen, naar de gif fra Mark til Mark, tilspindende i god Fortiaale med hinanden, medens Justin fortalte den nye Ejer, hvad han havde gjort, og hvorledes han havde tænkt sig Indretninger og Forbedringer i Fremtiden. Mikard var ordnap og mørk i Nu, men han herte alligevel med Opmærksomhed paa Justin's Planer, idet han undrede sig over, hvor han, stant Godset iffe mere tilhørte ham, endnu kunde have saa megen Interesse derfor. For Mikard var Marterne kun saa og saa mange Tønder Vand; men for Justin var hver Fod Jord en Del af ham selv, en Gave fra Gud, og derfor ogsaa verdifuld i hans Øjne. Og nu pinte det ham at skulle tænke sig dem forsømte, bevoftede med Urdrud og Tideler, som det fikert inden ret lang Tid vilde blive.

„Hvor høj anslaa du Godsets Værdi?“ spurgte Mikard en Morgen, da de stod paa et høfjdeligende Punkt, hvorfra de havde Udfigt over en stor Del af Herford.

„Højt regnet er det hændt en Million Kr. værd,“ svarede Justin; „men for mig er dets Værdi iffe at regne i Penge.“

„Jeg kan iffe fortjaa, hvorfor du gav det fra dig,“ indvendte Mikard, „det var vist iffe af Kærlighed til mig. Ser du, Justin, jeg vil iffe tage noget af Godsets Indtægt til Fordel for Moder og dig, jeg vil helst have frie Hænder til at handle som jeg selv vil. Det maa være nok, at jeg løber at sørge for hende, og dersom du skulde komme i Forlegenhed for et Hundrede Kroner, kan du blot komme til mig, saa skal jeg hjælpe dig, jeg mener iffe en eller to Gange, men saa ofte du vil.“

Han tog sin Broders Haand og trykkede den fast. Dette Gaandtryk lagde mere end hans Ord, som havde udtrykt hans Tanker mere taktføit, end han havde haft til Hensigt. Mikard var iffe deltalende, heller iffe henfynfuld i sine Ord, men Justin forstod dog saa meget af fra den Stund af kunde han have en Del Indflydelse paa sin Halbroder.

XXXII.

Ruffet op.

Da Mikard var erklæret som Ejer af Herford, kunde Justin iffe blive der længere. Han vilde hellere med et lide den Smerte, det vilde være at skulle forlade det gamle Hjem, end forhale Opholdet. Selv om Fremtiden laa uvis og uprøvet for ham, nærede han dog ingen Befymringer for den. Han var endnu i sin bedste Alder, — i Begyndelsen af Tjernerne, — og paa Grund af sit regelmæssige Liv endnu meget ungdommelig. Efter nogen Overvejelse besluttede han at rejse til London; thi Tanken om den Opfigt, han havde vakt i forskellige Kredse for nogle Maanedes siden, gav ham Naab om, at der maatte findes noget for ham.

Køreløbig maatte han lade Lilli blive tilbage paa Herford, og for første Gang sølte Barnet sig rigtig ensom. Det var kun nogle Uger siden, hun havde faaet det Brev, hvortil hendes Forhaabninger endnu smuttede sig, selv om de blev hygere for hver Dag, der gif. Hun havde skrevet et Brev til Robert Fortescue, fuldt af Haab og Frygt; men hun havde intet Svar faaet derpaa. Hendes Fader havde ogsaa skrevet til den gamle Baron, men han havde iffe omtalt Resultatet til hende. I hendes Hjerte var Stikfjæle og Tvivlen ved at gifte sig ind, men hun kunde iffe tro, at Robert vilde gifte hende.

Stakfels, lille Lilli! Hendes Fader var iffe alene rejst fra hende, men hun havde tillige en Sølelse af, at hun næsten havde mistet den Fader, hun havde set op til og æret. Hun forstod, at han trængte mere end for til hendes Kærlighed, men en Stikfjæle var det for hende at vide, at han iffe var det Monier uden Føjel og Rude, som hun havde anset ham for. Nu maatte hun endog lide for hans Skyld. Hun havde mistet sit Hjem, det var pludselig fundet bort under hendes Fødder, idet det tog hendes Iyffelige Varndom med sig. Hun selv var ogsaa gaaet til Grunde i dette Forfæls; thi i Stedet for at være den lille Giffelandsbøns Herferinde, Arving til et af de smukkeste Godser, var hun nu Datter af en fattig Mand, hvis gode Navn var plettet, og som blev anset for at have gjort sig skyldig i en Uredelighed.

Der var Grund nok for Lilli til at sørge og være fortvivlet. Saa længe hendes Fader endnu var paa Herford, skulde hun sin Sorg med et kærligt Smil, som næsten stufede ham. Han vidste, hun kunde iffe mere end lide, men han vidste iffe, hvor dyb og bitter hendes Lidelse var. Han vedede iffe at fortælle hende, at der intet Naab var for hendes Kærlighed, idet han haabede, hun vilde glemme den, naar den iffe blev omtalt.

Men saa snart Justin var rejst, begyndte Lilli at fygge hen. Det aabne, barnlige Ansigt, som altid havde vendt sig til ham for at faa Hjalp og Trøst, blev træt og mørkt, den lette Gang blev langsom og tung. Jenny Cunliffe var for livlig til at kunne være nogen Støtte for hende, og hun holdt sig med Willie borte fra sin Onkel; thi det var jo hans Hjemkomst, som var Skyld i al denne Ulykke.

Lilli var endog bange for Eider Linn. For Justin rejste, havde han bedt hende tage sig af hans Datter, og hun kom derfor stadig til Herford, iffrø Fru Herford vilde hende en isenende Kulde og Foragt. Men selv om Lilli holdt meget af Eider, vendte hun sig nu ganske bort fra hende. Al Tid og Tro til Menneffer var saa hurtigt bleven ødelagt og tilintetgjort. Robert Fortescue havde spjættet hende, hendes Fader var iffe den edle Helt, hun havde set op til, og alt var saa ledes tabt.

De gamle Kvinder og Mødre i Herford saa med Befymring paa Lillis forandrede Udvendte. De softe for Pris paa hende og beklagede, at hun iffe mere var Lilli Herford til Herford. Gamle Fosse og hans Kustru tilbragte mangen en søvnløs Nat for at tænke paa hende og lægge Planer til sinna Overræstelser for hende. Men Lilli var iffe mere modtagelig for Overræstelser. De fremfaldte hun et hoagt Smil paa det bløge Ansigt, som gjorde de gode Folk end mere bedrøvede.

„Der er jin en, som kan hjælpe og trøste hende,“ sagde gamle Fosse, „den gode Søde, som famler Kamme i sin Navn. Hun er ligesom et lille, forbildet Lam, der slaffer om langt borte fra Naareloffen, og derfor maa jeg søge efter hende. Si maa trøste hende paa en eller anden Maade, om Herren vil gifve os Naade dertil. Det er de troende, som Herren vil bruge til at gøre Englestenje, alt det vde Arbejde, som at række de hjælpeløse en kærlig Haand eller bringe de bedrøvede et kærligt Ord.“

„Der kommer hun langsomt op mod Fortaarret,“ bemærkede Madam Fosse, „Stakfels Barn, hun er ganske alene. Det havde været bedre, dersom hendes Fader var vedblevet at være Præst.“

Samme Tanke othog Lilli. Hun greb sig selv i at misunde Jenny Cunliffe, hvis Stæbne for saa ligger siden havde itaact i saa mørkt og fattigt Liv for hende. Men nu ansøede hun, at hendes Fader var Præst i Herford. Justin's rolige, stille Kærlighed til dette Sted var hos Lilli bleven til en Lidenskab. I hendes Sjæle funde intet sammenlignes med Herford; der var ingen Klipper, ingen Strand, intet Landskab, ingen Himmel, der var saa smuk som det, hun lige siden sin Varndom havde været omgivet af. Ved Fortaarret satte hun sig paa Stenbanken. Vandet var saa højt, at det naadede til Klipperne ved hendes Fødder, Waagerne lod sig enten gonge paa Bølgerne eller frede om saa nær Land, at hun kunde høre deres Ringelag. Havet var mørkt og truende, som om det forberedte sig til en vældig Storm. Himlen var overtrukket med blingende Øyer, og Klipperne saa mørke og forlige ud. Lilli stirrede ud over det oprørte Hav næsten glad over, at det traf op til en Storm. Nu var det, som om Uvejr og Storme var mere velkomne for hende end Solfin og milde Vinde, thi hvorfors skulde Naturen være glad, naar hun var saa fortvivlet.

„Der er Uvejr i Annarsch, kære Barn,“ sagde pludselig gamle Fosse, og derved vækkedes hun op af sin fortvivlede Ensomhed. „Føl med mig ned til gamle Moder Fosse, hun længes saa meget efter Dem.“

„Jeg tænkte iffe,“ sagde Lilli, „hulkede hun, „og saa kommer jeg aldrig mere til at bo her. Det har intet at gifte med Uvejr; jeg vil helst blive her, til det bliver ganske mørkt, og Solen er gaaet ned. Det er jo sidste Gang.“

„De skal jo rejse til Deres Fader, Fruen Lilli,“ sagde han. Hans Stemme lød spørgende, og der laa en let Væbrelse i den. Det var jo saubt, at hun skulde rejse til sin Fader, og saa var hun dog fortvivlet.

„Ja,“ indrømmede hun.

(Fortfættet.)